

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 2133-06 פלוני נ' א.ב.פ. הנדסה כימיה ואורור בע"מ ואח'

9.12.12.

בפני כב' השופט דוד שוהם

התובע
פלוני
ב"כ עו"ד קובי שפירא

נגד

הנתבעות
1. א.ב.פ. הנדסה כימיה ואורור בע"מ
2. כלל חברה לביטוח בע"מ-ת"א
ב"כ עו"ד דויטש.

פסק דין

התובע נפגע בתאונת עבודה ביום 26.9.02 (להלן: "**התאונה**").
בהחלטתי מיום 15.2.11 קבעתי, כי הנתבעות 1 ו- 2 אחראיות באופן מלא לנזקיו של
התובע כתוצאה מהתאונה.

פסק הדין יעסוק בגובה הנזק.

גרסת התובע

התובע הינו יליד 11.11.59.
על פי האמור בתצהיר התובע, איבד התובע את הכרתו ופונה לבית החולים. נגרמו לו
פגיעות בראש, בפנים, בגב וברגל ימין.

לאחר שחרורו מבית החולים, מספר ימים לאחר התאונה, המשיך לסבול מכאבי ראש, מסחרחורות, בחילות, קשיי שינה, עצבנות יתר, מתח, חרדה, מצבי רוח דיכאוניים ועוד. לתובע נגרמו פגיעות בכף רגל ימין לרבות בקרסול, בעקב ובברך ימין. בבדיקת הדמיה נמצא בלט דיסק מרכזי עם לחץ על השק הדוראלי. בעקבות הכאבים ברגל אושפז ביום 22.2.04 לצורך ביצוע ניתוח בעקב ימין. במהלך הניתוח בוצע קיבוע על ידי שני ברגים ושימוש בשתל עצב. התובע שוחרר ביום 26.2.04 כאשר רגלו מקובעת בסד גבס וקיבל חופשה למשך 6 שבועות.

התובע מתאר באריכות את הכאבים והמגבלות כתוצאה מהתאונה. התובע עלה לישראל מארצות חבר העמים בשנת 1994 והשפה העברית אינה שגורה בפיו.

התובע עבד עובר לתאונה כמסגר הרכבות אצל הנתבעת 1 והשתכר כ- 7,000 ₪ ברוטו לחודש.

התובע התחיל לעבוד שם ביום 18.9.02 ועבודתו נפסקה בעקבות התאונה. לתצהיר העדות הראשית צורף תלוש שכר מהנתבעת 1 שהברוטו בו עומד על 6,974 ₪. זהו תלוש השכר היחיד של התובע מהנתבעת.

בעקבות התאונה, רותק התובע לביתו למשך תקופה ארוכה, ונפלט ממעגל העבודה למשך תקופה של כשנתיים וחצי. בתקופה זו קיבל תעודות מחלה ונקבעו לו על ידי הועדה הרפואית של המל"ל נכויות זמניות. בתקופות שבהם נקבעה לו נכות זמנית היה מרותק לביתו.

התובע ניסה לעבוד ב- 15 מקומות עבודה אולם עבד בהם למשך שעות ספורות או ימים ספורים מבלי שהוא מצליח להשתלב בעבודה כלשהי.

ביום 19.7.05 התחיל לעבוד כפועל הרכבה בחברת מונופלסט. במסגרת העבודה היה עליו להרכיב רכיבים של אביזרים רפואיים. מדובר בעבודה מונוטונית שאינה כרוכה במאמץ פיזי ואינה כרוכה במאמץ אינטלקטואלי.

התובע פוטר מעבודתו בחברת מונופלסט בחודש יולי 2007.

לאחר מכן עבד במפעל קליר כפועל והשתכר בין 4,000 - 5,000 ₪. עבודתו הופסקה בחודש פברואר 2008 בעקבות כך שבעלי המפעל התחלפו ודרשו ממנו לעבוד 12 שעות במקום 8 שעות ביום.

התובע מתאר עבודות נוספות, חלקן למשך תקופות קצרות וחלקן לתקופה ממושכת יותר.

נמנע מהתובע לבצע עבודות שכרוכות במאמץ פיזי או במאמץ אינטלקטואלי, עקב המגבלות שנובעות מהתאונה.

התובע מתאר כי הוא נמצא במבוי סתום, כאשר מצד אחד אינו יכול לבצע עבודות שכרוכות במאמץ פיזי כפי שביצע בעבר, מצד שני, הוא איננו מרגיש כשיר פיזית או נפשית להתפתח בכיוונים חדשים.

כל זאת על רקע גילו הלא צעיר והעדר שליטה בשפה העברית. התובע לא סבל מבעיה רפואית כלשהי לפני התאונה.

בתצהיר משלים שהוגש על ידי התובע, מתייחס התובע לכך שפוטר בחודש יולי 2009 מעבודתו במקום העבודה האחרון במכללת לוינסקי.

התובע היה מובטל במשך מספר חודשים ובחודש ינואר 2010 התחיל לעבוד כפועל בחברת "אותות הסדנא בע"מ". המדובר במפעל שעוסק בייצור שלטים כאשר התובע עובד כפועל ייצור ועוסק, בהדבקה של כיתובים על השלטים ובעבודות פלסטיק.

המדובר בעבודה שכרוכה בין היתר בעמידה ממושכת ובהליכה.

עקב הכאבים והמגבלות שמהם הוא סובל בעקבות התאונה, הוא מתקשה בביצוע עבודתו, ועובד מספר נמוך יותר של שעות מכפי שעבד לפני התאונה.

המדובר בעבודה קלה יותר מאשר העבודות הפיזיות בהן עבד לפני התאונה.

המעביד הודיע לו שבתחילת שנת 2012 אמור המפעל לעבור לקריית גת, והוא חושש כי עקב המרחק הרב ממקום מגוריו למקום המפעל, לא יתאפשר לו להמשיך במקום העבודה.

התובע מתאר שמצבו הולך ומחמיר, הוא סובל מכאבים חזקים יותר בקרסול ימין, בגב התחתון, כאבי ראש חזקים יותר ומהרעה במצבו הכללי.

התובע סובל גם מבעיות בעמוד שדרה. (עמוד 28 שורות 13 - 18).

יצוין כי התובע מקבל בנוסף לשכרו מהעבודה, סכום של כ- 1,800 ₪ מהמוסד לביטוח לאומי. (עמוד 29 שורה 14).

התובע מתאר בחקירתו כי הוא מתגורר עם אחותו בדירה אחת.

כאשר הוא חש בכאבים הוא הולך לטיפולים פיזיותרפיים. (עמוד 28 שורות 1 - 5).

התובע מתאר כי הוא נוסע באוטובוסים כשם שנהג לנסוע לפני התאונה. (עמוד 27 שורה 27).

התובע משתמש בכדורים להקלה בכאבים על בסיס קבוע.

חוות הדעת

התובע נבדק על ידי ד"ר דוד אדיבי, אורתופד מומחה מטעמו. המומחה קבע כי נכותו של התובע בעקבות התאונה עומדת על שיעור של 20% לפי סעיף 49(2)(ו) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה) תשל"ז - 1956 (להלן: "**תקנות המל"ל**") בגין החבלה בקרסול ועקב ימין. עוד קבע המומחה לתובע נכות בשיעור של 10% מכוח סעיף 35(1)(ב) לתקנות המל"ל עקב השפעת הכאבים בגב על התפקוד.

התובע נבדק על ידי פרופ' יעקב נרובאי, מומחה בתחום האורטופדיה מטעם הנתבעות. המומחה קבע נכות בשיעור של 10% לצמיתות לפי סעיף 49(3) לתקנות המל"ל.

נוכח הפער בין חוות הדעת מטעם הצדדים מונה פרופ' משה סלעי כמומחה מטעם בית המשפט בתחום האורטופדיה.

המומחה מתאר בתחילת חוות הדעת את תלונות התובע. "כף רגל נוקשה. כאבים בגב תחתון. נזקק לתרופות לשיכוך כאבים. כאבי ראש ושיניים. לא יכול לעמוד הרבה זמן".

בבדיקה הפיזיקלית מתאר המומחה את התובע כאדם גדל גוף, מעל 1.95 מ' גובה, רחב וחסון מאוד.

התובע הולך ללא צליעה בנעליים רגילות ומתהפך על ספת הבדיקה ללא מגבלות.

בפרק המסקנות נאמר, כי המומחה איננו מוצא כל נכות בעמוד שדרה, וקובע כי עמוד השדרה ללא חסר נוירולוגי או הגבלות תנועה או ממצא חבלתי בהדמיה. בכף הרגל הימנית קיים מצב לאחר קיבוע סבטלרי יציב בעקבות שבר בעצם העקב.

המומחה קובע, כי אין לראות שינויים ניווניים במפרקי הקרסול או כף הרגל אולם עלולים להתפתח שינויים ניווניים במפרקי כף הרגל.

האפשרות להתפתחות שינויים ניווניים מוערכת ב- 70% ובמקרה כזה תופיע בטווח מועדים בין 10 ל- 15 שנה.

המומחה קובע כי לתובע נותרה נכות בשיעור של 10% לפי סעיף 49(3) לתקנות המל"ל ונכות זאת עלולה לגדול לכדי 20%.

המומחה מעריך, כי התובע היה מצוי באי כושר לעבודה פיזית שכרוכה בהליכה למשך 6-9 חודשים מהתאונה ולמשך כ- 6 חודשים מהניתוח.

כיום מוגבל התובע בעבודה שכרוכה בהליכה.

המומחה מעריך כי התובע זקוק למדרסים מותאמים בנעלי עבודה בעלות של כ- 2,500 ₪ לשנה.

התובע נבדק מטעמו על ידי מומחה רפואי בתחום הנירולוגיה, פרופ' יצחק שקד. מומחה זה קבע כי נותרה לתובע נכות צמיתה בשיעור של 20% לפי סעיף 34(ג) לתקנות המל"ל.

התובע נבדק מטעם הנתבעות על ידי פרופ' בורשטיין וזה קבע כי לא נותרה לתובע כל נכות נירולוגית.

כמומחית מטעם בית המשפט מונתה ד"ר עידית ורבר.

המומחית מתארת את מצבו הנוכחי.

על פי האמור בחוות הדעת, סובל התובע מכאבי ראש מצחיים שמופיעים בתדירות גבוהה, לפחות 5 ימים בשבוע, בעלי אופי לוחץ, מוחמרים בערב.

לעיתים מעירים אותו הכאבים משינה ומלווים בתחושת נימול בצד שמאל של הגוף.

התובע מתקשה להירדם ומתעורר לפחות 3 פעמים בלילה באופן קבוע. שהייה בחום,

שינויי תנוחה ותנועות חדות של הראש גורמות להופעת סחרחורת שלעיתים מלווה בבחילות.

התובע זקוק למשככי כאבים בכמות גדולה על בסיס יום יומי. התובע סובל מירידה

בזכרון לטווח קצר, בקשב וריכוז, מתקשה בשליפת מילים ושמות, מתקשה ללמוד

דברים חדשים. קריאה גורמת לו ללחץ בראש, טשטוש ראייה ובחילה.

למרות שלתלונות התובע שתוארו בפרק העוסק במצבו הנוכחי לא קיים ביטוי

אוביקטיבי, בבדיקה נירולוגית גופנית או בהדמיית המוח, מוצאת המומחית כי המדובר

בתלונות אמינות שתואמות לתסמונת שאחרי זעזוע מוח.

המומחית קובעת נכות בשיעור של 10% מכוח סעיף 34(ב) לתקנות המל"ל למשך 3 שנים מיום התאונה.

המומחית קובעת את הנכות הנירולוגית הצמיתה בשיעור של 5% לפי סעיף 34(ב) לתקנות המל"ל מותאם בגין תסמונת פסיכונאורוטית פוסט טראומתית בדרגה קלה. ישנם סימנים אובייקטיביים וסובייקטיביים שמגבילים באופן בינוני את ההתאמה הסוציאלית וכושר העבודה.

המומחים לא נחקרו על חוות הדעת.

על פי חוות הדעת של המומחים מטעם בית המשפט עומדת הנכות הרפואית הצמיתה על 10% בתחום האורתופדי ו- 5% בתחום הנירולוגי, ובסך הכול 14.5%. כפי שפורט בחוות דעת של פרופ' סלעי עלולה לחול החמרה במצבו.

בסיס השכר

התובע התחיל לעבוד בחברת א.ב.פ הנדסה כימית ואורור (להלן: "החברה") סמוך למועד התאונה. משכורתו ברוטו בחודש זה עמדה על 6,974 ₪. לא קיים תלוש משכורת נוסף. קשה לדעת מהו המועד שבו התחיל לעבוד. על פי סעיף 3 לתצהירו, התחיל התובע לעבוד ביום 18.8.02 אצל החברה. בסעיף 37 לתצהיר נאמר כי התחיל לעבוד אצל החברה ביום 18.9.02. בתלוש המשכורת היחיד שצורף בכל הנוגע לעבודה זו נאמר, כי תחילת העבודה בחודש ספטמבר 2002. קשה מאוד ללמוד מתוך תלוש זה מה היה שכרו של התובע עובר לתאונה, וזאת ממספר סיבות. באותו חודש חלו חגי תשרי ושכרו מושפע מחסרונם של ימי עבודה בחודש זה. מתוך תלוש השכר ניתן ללמוד ששכרו הבסיסי של התובע הינו 22.50 ₪ לשעה, השכר עבור חלק מהשעות הנוספות, עד 25% מעבר למשרה מלאה הינו 28.13 ₪ לשעה ובגין שעות נוספות מעבר ל- 25% השכר 33.75 ₪ לשעה. ניתן לראות כי למרות שהעובד עבד תקופה קצרה ולמרות החגים, התובע ביצע בפועל כ- 15 שעות נוספות. בתלוש השכר מופיע רכיב של הפרשים בסכום יחיד שאיננו מחושב לפי שעות, של 3,139 ₪.

קשה לדעת האם מדובר בסכום גלובאלי או בהפרשים עבור חודש אוגוסט בגינם לא הוצא תלוש.

העובדה שלא הוצא תלוש נוסף נלמדת מהסכום המצטבר שהוא 6,974 ₪ ומשקף את העובדה שלא הוצא תלוש משכורת קודם לכן.

התובע טוען כי תלוש המשכורת משקף את שכרו והוא אף היה אמור לעלות בחלוף הזמן.

על רקע הנתונים שפורטו קודם לכן, ובעיקר העובדה ששכר היסוד עומד על 22.5 ₪ לשעה, קשה לי לקבל כי התובע היה משתכר סכום חודשי של כ- 7,000 ₪. בסיס של 22.5 ₪ לשעה להיקף משרה מלאה מביא לסכום של 4,275 ₪. קשה להניח שגייע לסכום של 7,000 ₪ גם אם יעבוד שעות נוספות. לטענת התובע, ניתן להסיק מתלוש זה, כי שכרו של התובע ללא שעות נוספות, עומד על 8,775 ₪. אינני מקבל טענה זאת.

במקום לנסות להסיק מסקנות מהתלוש שהוא תלוש ראשון של התובע במקום עבודה חדש, אני סבור שעדיף לבצע את החישוב גם בגין הפסד השכר בעבר וגם בגין הפסד השכר לעתיד, על בסיס השכר הממוצע במשק (כולל עובדים זרים).

קביעת מרכיבי הפיצוי מבוססת על אמדנים שונים. הניסיון לקבוע את שכרו של התובע על בסיס חודש עבודה, כאשר מספר חודשים קודם לכן לא עבד, הוא מלאכותי. לפני התאונה לא הצליח התובע להגיע לשכר הממוצע. נכון יותר להיצמד לשכר הממוצע. אינני מקבל את טענת התובע בדבר אפשרות עליית השכר בעתיד. השכר הממוצע משקלל בתוכו אפשרויות אלה.

מתוך מעקב אחר שכרו של התובע ממועד עלייתו ארצה ועד התאונה, לא התרשמתי ששכרו משביח והוא אף לא הגיע לגובה השכר הממוצע. שכר של 22.50 ₪ לשעה קרוב יותר לשכר המינימום מאשר לשכר הממוצע. לפיכך, ייערך התחשיב על בסיס ההנחה לפיה היה משתכר התובע שכר ממוצע. התובע יפוצה על הפרשי השכר בין השכר הממוצע לשכר שהשתכר בפועל. על בסיס זה יחושב גם ראש הנזק של אובדן כושר השתכרות.

הפסד שכר לעבר

מדובר בתובע שעלה מחבר העמים ומתקשה בדיבור בשפה העברית. התובע נחקר על תצהירו והאמור בו לא נסתר. לפיכך יהוו התצהיר והחקירה בסיס לקביעת ראשי הנזק השונים.

כפי שפורט בפרק שמתאר את גרסת התובע, רותק התובע לביתו למשך תקופה שעולה על שנתיים וחזר לעבוד רק בסוף שנת 2004.

להיעדרות הממושכת מהעבודה קיים הסבר בחות הדעת של פרופ' סלעי ובחוות דעתה של ד"ר ורבר.

ההתרשמות שלי היא, שהתובע לא ניצל לרעה את הפגיעה בתאונה ועשה מאמץ להשתלב בכל עבודה שהיא. על רקע מצבו הפיזי והנפשי, תוך התחשבות בכך שאינו דובר את השפה העברית בצורה טובה. אין להתפלא על כך שבמשך חודשים ארוכים לא הצליח למצוא עבודה, וכאשר הצליח למצוא עבודה נאלץ להסתפק בשכר נמוך.

כפי שקבעתי בפרק העוסק בבסיס השכר, יש לצאת מנקודת מוצא לפיה היה התובע משתכר את השכר הממוצע במשק.

ב"כ התובע הכין טבלה שמפרטת את שכרו של התובע בפועל מידי חודש בחודשו. הטבלה מקובלת על ב"כ הנתבעת בכל הנוגע לחישוב השכר שהשתכר התובע בפועל. אני סבור שיש לפצות את התובע בגין הפסד הכנסות לגבי התקופות בהן לא עבד בפועל, בהתחשב בנכויות הזמניות הגבוהות ובנתונים האובייקטיביים.

התובע התקשה למצוא עבודה ועל הנתבעים לפצות אותו בגין הפסדי שכר אלה.

נערך על ידי חישוב, לגבי ההפרש בכל שנה, בין השכר שהיה התובע אמור להשתכר על פי השכר הממוצע במשק לחודש יולי בכל שנה, לבין שכרו בפועל. להפרש נוספו הפרשי הצמדה וריבית מאמצע כל תקופה ועד היום.

כאמור בפרק העובדות, מקבל התובע מידי חודש סכום של כ- 1,800 ₪ בגין קצבת נכות.

קיצוז של סכום זה, יתבצע בפרק האחרון, שמפרט את הסכום המהוון של הקצבאות על פי חוות דעת אקטוארית.

שנה	הכנסות בפועל	סכום פיצוי לפי	הפרש
	כולל הפרשי		

שכר ממוצע יולי

הצמדה וריבית

מאמצע

תקופה

20,241	20,249	0	2002
		33,745	
84,504	84,504	0	2003
		136,022	
78,963	84,708	5,745	2004
		121,702	
27,204	88,284	61,080	2005
		40,271	
20,736	91,776	71,040	2006
		28,608	
11,268	93,456	82,188	2007
		15,070	
45,084	96,888	51,084	2008
		56,115	
49,968	98,940	48,972	2009
		57,822	
8,616	101,064	92,448	2010
		9,543	
14,076	104,604	90,528	2011
		14,766	
13,904	86,888	82,984	2012
		13,904	
527,568			

לפיכך על הנתבעים לפצות את התובע בגין ראש נזק זה בסכום של 527,568 ₪.

אובדן כושר השתכרות

אני סבור שיש לפצות את התובע בגין תקופת העתיד על בסיס הנחה לפיה שיעור הפגיעה בשכרו זהה לשיעור הנכות הרפואית. המדובר במי שעובד עבודה פיזית וסובל מפגיעה אורתופדית. יש לצאת מנקודת הנחה לפיה תואמת הנכות הרפואית את הנכות התפקודית ואת אובדן כושר ההשתכרות.

בע"א 7008/09 ג'אבר עדנאן עבד אל רחים נ' מוסבח עבד אל קאדר ואח' (פורסם במאגרים המשפטיים) נקבע, כי בשנים האחרונות ועל רקע המגמה הגוברת והולכת להאחדה של הכללים לפיצויים בגין נזקי גוף, מסתמנת גישה לפיה קיימת מעין חזקה כי שיעור הנכות הרפואית משקף גם את שיעור הנכות התפקודית, וליתר דיוק משקף את הפסד כושר ההשתכרות. (סעיף 14 לפסק הדין).

בע"א 61/03 אריה חברה לביטוח ישראלית בע"מ נ' שמואל אבני (פורסם במאגרים המשפטיים) נאמר כי גובה הנכות הרפואית הינו נתון מרכזי אם לא חותך בקביעת שיעור הפגיעה התפקודית (סעיף 10 לפסק הדין).

בע"א 3049/93 סימה גירוגיסיאן נ' סייף רמזי פ"די נ"ב (3) 792, 799 נקבע, כי נכות רפואית בתחום האורתופדי, תשקף בדרך כלל גם את שיעור הנכות התפקודית (סעיף 8 לפסק הדין).

ראו גם ע"א 5175/06 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' שמעון אסרף (פורסם במאגרים המשפטיים) סעיפים 20, 21 לפסק הדין).

בע"א 8602/11 הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ נ' שלמה בן גדרון (פורסם במאגרים המשפטיים) נקבע, כי דרך המלך לפסיקת פיצויים בגין הפסד השתכרות הינה בדרך של חישוב אריתמטי. (סעיף 7 לפסק הדין).

הנכות המשוקללת של התובע הינה 14.5%.

השכר הממוצע של התובע עומד כיום על כ- 7,500 ₪. השכר הממוצע עומד על 8,808 ₪. המדובר בשכר נמוך בכ- 15% מהשכר הממוצע.

קשת האפשרויות העומדת כיום בפני התובע צרה יותר ולכן יש לפצות אותו על פי חישוב קונבציונאלי.

התובע הינו בן 53 ועומדות בפניו 14 שנות עבודה עד גיל הפרישה.
מקדם ההיוון ל- 13 שנה הינו 129.04 והפסד השכר הצפוי הינו 164,804 ₪.

עקב אפשרות להחמרה במצבו כפי שנקבע בחוות הדעת של פרופ' סלעי, אני מעמיד את הפיצוי בגין ראש נזק זה על סכום של 200,000 ₪.

הפסד פנסיה

בע"א 9079/04 אלון לילך שושנה נ' חגי לאופר (פורסם במאגרים המשפטיים) נקבע, כי פיצויים לפי אחד משני ראשי הנזק, אובדן פנסיה או אובדן תשלומים סוציאליים עשויים להשתלם לנפגע, גם אם הוא לא תבע מפורשות לפצותו בגינם, כי אם מסתפק בתביעה כללית של הפסד השתכרות ובלבד שהתקיימה תשתית ראייתית מתאימה לכך.

באותם מקרים שבהם הראיות לא מאפשרות לערוך חישוב מדויק, ניתן לקבוע את הפיצוי לפי הערכה או בסכום גלובאלי. (סעיף 7 לפסק הדין).

על פי צו הרחבה מיום 1.1.08 לביטוח פנסיוני מקיף במשק לפי חוק הסכמים קיבוציים התשי"ז – 1957, המרחיב את חובת המעבידים לבטח בביטוח פנסיוני את כלל העובדים, קיימות הפרשות שעל המעביד להפריש עבור כל עובד.

החל משנת 2013 עומדת ההפרשה לגמל על 5% ולפיצוי הפיטורין על 5%.

על פי האמור בסעיף 8 לצו ההרחבה, הפקדות שהופרשו בגין מרכיב הפיצויים, לא ניתנים להחזר למעביד, למעט מקרים חריגים.

ראו גם ת"א 20527-12-11 איתי שור נ' מאיר אביקזר (פורסם במאגרים המשפטיים) (סעיף 44 לפסק הדין).

יש לצאת מנקודת הנחה לפיה אותם כספים שהמעביד נמנע מלהפריש עקב הפסד השכר בעבר ואובדן כושר ההשתכרות, הינם כספים שהעובד היה זכאי לקבל אותם, ויש לפצות אותו בגין אובדנם.

הפסדי הפנסיה בגין הפרשי השכר לעבר ולעתיד עומדים על 72,757 ₪.

עזרת הזולת בעבר ובעתיד

במשך התקופה בה היה נתון התובע באי כושר מלא, נזקק התובע לסיעוד ולעזרה מצד בני משפחתו, בעיקר מצד אחותו, אשר שהתה לידו ועזרה לו בפעולות היומיומיות, ליוותה אותו לרופאים וביצעה עבורו את עבודות משק הבית.

גם כיום נמנע מהתובע לבצע עבודות תחזוקה שונות. כפי שנקבע ברע"א 142/89 יוסף גמליאל נ' אושיות חברה לביטוח (פורסם במאגרים המשפטיים), גם אם נפגע לא העסיק עובד לעזרה שהיה זקוק לה בגלל חוסר אמצעים כספיים, על בית המשפט לעשות אומדן של הסכום המגיע כפיצוי נאות בגין העזרה שניתנת על ידי בן הזוג, ולפסוק סכום זה לטובת הניזוק. (סעיף 4 לפסק הדין). במקרה זה תאר התובע את העזרה שהוא מקבל מאחותו וזאת אף העידה בפניו.

אני מעריך את הפיצוי בגין ראש נזק זה בסכום של 60,000 ₪.

הוצאות נסיעה

לטענת התובע, עקב הקשיים בהליכה וההגבלה בניידות ייאלץ התובע לבצע נסיעות בהיקף גדול יותר, הן עקב הצורך להגיע לטיפולים רפואיים והן עקב הצורך להשתמש בשירותי מוניות במקום ללכת ברגל. התובע לא הוכיח טענות אלה למרות פרק הזמן הרב שחלף ממועד התאונה ועד היום. יחד עם זאת, ניתן להניח שבמשך התקופה הארוכה בה היה מרותק למיטתו ועבר טיפולים אינטנסיביים נגרמו לו הוצאות נסיעה עודפות. אני מעריך את הפיצוי בגין ראש נזק זה בסכום של 10,000 ₪.

הוצאות רפואיות בעבר ובעתיד

על פי סעיף 86 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] התשנ"ה - 1995, זכאי התובע להוצאות רפואיות שנגרמו כתוצאה מהתאונה. תקנות הביטוח הלאומי (מתן טיפול רפואי לנפגעי עבודה) תשכ"ח - 1968, מסדירות את היקף הטיפול. נטען על ידי התובע כי הוא זכאי לתשלום עבור מדרסים שייאלץ להשתמש בהם בעקבות התאונה. המומחה, פרופ' סלעי, העריך את עלות המדרסים בסכום שנתי של 2,500 ₪.

סעיף 6(ג) לתקנות אלה מכיר גם בהוצאות עבור מדרסים שנדרשים בעקבות פגיעה בעבודה על פי אישור הרופא המטפל. בפועל, לא המציא התובע חשבוניות שמהן ניתן ללמוד כי הוא משתמש במדרסים. התובע צירף לתצהירו כנספח י"ח שורה של חשבוניות על הוצאות רפואיות, בין היתר טיפולי שיניים. לא הומצאה חוות דעת לגבי פגיעה בשיניים כתוצאה מהתאונה ובכל מקרה לא ניתן לדעת אם הטיפולים הינם כתוצאה מהפגיעה או טיפולים שוטפים. התובע מתאר בחקירתו כי הוא הולך לפיזיותרפיה גם באופן עצמאי. יחד עם זאת, הפיזיותרפיה מתבצעת בגבו כאשר על פי קביעת המומחה לא נותרה לו כלל נכות בגב.

למרות האמור לעיל, אני סבור שהיקף הפגיעות מהן סבל התובע והתקופה הארוכה במהלכה נזקק לטיפול רפואי, מצדיקות פיצוי כלשהו בגין ראש נזק זה.

אני פוסק בגין ראש נזק זה סכום של 20,000 ₪.

כאב וסבל

בהתחשב בתקופה הארוכה בה היה התובע מושבת מעבודתו ונאלץ לעבור ניתוח ברגלו, אני פוסק בגין ראש נזק זה סכום של 125,000 ₪.

הוצאות משפט

התובע פירט בסיכומיו את הוצאות המשפט שנגרמו לו, אגרת משפט בסך כ- 700 ₪. חוו"ד פרופ' שקד 5,000 ₪. חוו"ד ד"ר אדיבי 2,887 ₪. שכר העדה 150 ₪. תשלום עבור שירותי תרגום בישיבת ההוכחות 1,218 ₪ וביצוע מסירה אישית של הזמנה לדין 539 ₪.

אני מאשר הוצאות אלה בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום ההוצאה ועד יום התשלום.

לטענת התובע יש לפסוק לזכותו שכר טרחה בשיעור של 10% בגין הכספים שקיבל התובע מהמל"ל ויקבל בעתיד. התובע פנה למל"ל ובכך הקטין את נזקיו. כתוצאה מפניה זו משלמת הנתבעת פיצוי נמוך יותר.

בת"א (חי) 775/08 **איאד חוסין** נ' **עו"ד בסטוני חסאן** (פורסם במאגרים המשפטיים)
נקבע שאין זה מקובל כי עורך דין יקבל בנוסף לשכר טרחתו בהליכי בית משפט שכ"ט
עבור הליכים מול המל"ל. מקובל כי עורך דין שמטפל בתביעה בבית המשפט נוטל על
עצמו גם את הטיפול בענייני המל"ל (סעיף 18(ד) לפסק הדין).

סוף דבר:

הנתבעת תשלם לתובע את הסכומים הבאים:

הפסד שכר לעבר	527,568 ₪.
אבדן כושר השתכרות	200,000 ₪.
הפסד פנסיה	72,757 ₪.
עזרת הזולת לעבר ולעתיד	60,000 ₪.
הוצאות רפואיות	20,000 ₪.
הוצאות נסיעה	10,000 ₪.
כאב וסבל	125,000 ₪.
סך הכל	1,015,325 ₪.

מסכום זה יש לנכות את הקצבאות שקיבל התובע מהמוסד לביטוח לאומי. על פי חוות דעת אקטוארית מסתכם סכום ההוצאות בסכום 673,910 ₪ כולל ריבית. יש לבצע את הניכוי יחד עם הריבית על תשלומי העבר, שכן בגין הפסדי השכר לעבר חושבה הריבית במלואה ויש להפחית במקביל את הריבית על הסכום ששולם. היתרה עומדת על 341,415 ₪.

לסכום זה יש להוסיף הוצאות משפט ובנוסף לכך שכ"ט עו"ד בשיעור של 23.4%.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

שמו של התובע אסור לפרסום על מנת לא לפגוע בצנעת הפרט שלו.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשע"ג, 9 דצמבר 2012, בהעדר הצדדים.